

Szabó Illés

Túvilági krónikák

Szabó Illés

Túlvilági krónikák

Kossuth Kiadó

Szakmai lektor: Kiss László

Borítókép és tervező: Almási Réka

ISBN 978-963-636-066-5

Minden jog fenntartva

© Szabó Illés 2023

© Kossuth Kiadó 2023

Évának és Rékának

*Ugorj ki bátran az ablakon,
de ne felejts el szárnyakat
növeszteni lefelé menet!*

Ray Bradbury

2048. április

Egy műhold eltűnik az égről

Az ilyesmi mindig gond. Most azonban fokozta a bajt, hogy ez nem egy hétköznapi műhold volt, hanem egy szigorúan titkos kémhold, ami feltétlenül nemzetközi bonyodalmat okoz, ha illetéktelen kezekbe kerül. A megfigyelő először nem is akarta elhinni, amit lát. Illetve, amit nem lát.

– A francba, ez meg hogy?

Elsőre ez jutott az eszébe, másodszorra meg az, hogy megszegte a műholdmegfigyelők legfontosabb kötelmét, miszerint: SZEMED MINDIG A KÉPERNYŐN LEGYEN! Igaz, hogy csak néhány pillanatig időzött a tekintete a terem bal felső sarkán, amely egy korábbi csőtörés nyomait viselte, de mindenképpen következményei lesznek, mert a vizsgálóbizottság okvetlenül rákérdez, hogy miért. Mármost, ha letagadja, azzal hátráltatja a nyomozást, ha viszont bevallja, hogy az a folt a plafonon a bárpultos nő keblére emlékezteti, megint csak felteszik a kérdést, hogy miért. Most álljon oda magyarázkodni, hogy nem azért, hanem csak mert azok a keblek az anyai szeretetet jelentik a számára, amiben alig volt része? Persze megint rákérdeznek, hogy miért. Mesélje el, hogy a mamája anyai gondoskodás helyett

állandóan csavargott, amiért az apja ordított? Nyilvánvaló, hogy erre a kérdezősködés csak folytatódik, hogy na, és mi a helyzet az apai szeretettel.

– Teregessem ki, hogy apám mindig csak kritizálta, bármit is csináltam, amitől frusztrált és komplexusos lettem? Ezzel csak azt érem el, hogy a bizottság elégedetten hátradől, hogy na ugye, hogy igazunk volt, amiért nem engedték fel ezt a lúzert az úrhajóra – futott át az agyán a kínos gondolat.

Ez a gondolat azért volt nagyon keserű, mert a megfigyelő soha nem akart megfigyelő lenni, hanem éppen, hogy úrhajós. Már kölyökkorában is erről ábrándozott, és a padlón építőkockákból úrhajót fabrikált. A kockákban azonban az apja gyakran megbotlott, és mi ez a szemét felkiáltással félrerugdosott. Ez sebet ejtett a lelkén, és traumát okozott, ami mindig akkor jött elő, amikor nem kellett volna. Például az úrhajós felvételi vizsgán, ahol teljesen leblokkolt. Mivel azonban a vizsgabiztosok látták, hogy amúgy elkötelezett az úr iránt, műholdmegfigyelőnek javasolták.

– Műholdmegfigyelő? Az meg mi? – kérdezte az apja. – Hiszen arra még a kutyám is képes, még meg is ugatja, ha akarja! – tette hozzá, az anyja meg nem mondott erre semmit, mert akkor is kórdorgott valahol.

Ez pedig, noha a szülei időközben elváltak, majd külön-külön elhunytak, csak tovább frusztrálta, és kompenzálásra készítette. Ilyen volt például az, hogy állandóan viselte az úrhajós jelvényt, amire ugyan nem volt jogosult, de egy legyintéssel elnézték neki. Ha pedig valahol rákérdeztek, hogy ugyan vajon mit csinálsz te az úrközpontban, csak sejtelmesen mosolygott azzal a mosollyal,

amit egy filmben látott, és amit a tükörben hosszasan gyakorolt. Ez a mosoly, ha nem is győzte meg a bárban kocsmázókat, ahová esténként betért, bizonyos respektust adott neki, néha még a pul-tosnő is mintha úgy nézett volna rá.

A megfigyelő éppen itt tartott, amikor felvijjogott a vészjelző, ami akkor lép működésbe, amikor a hiba már öt perce fennáll, de senki nem tesz semmit. A következő pillanatban vagy tízen rohantak be a megfigyelőterembe, pedig az úrközpont a húsvéti ünnepek miatt csak ügyeleti funkcióban üzemelt.

– Mi történt? – támadt neki az ügyeletes tiszt.

– Eltűnt – válaszolta a megfigyelő, mert mi mást mondhatott volna.

– De az istenit magának, hát miért nem szólt rögtön?

A megfigyelő erre nem tudott mit válaszolni, csak nyeldekelt.

– Pusztuljon a szemem elől! – sziszegte a képébe a tiszt, de máris a többiekhez fordult megtárgyalni, mi a teendő.

A megfigyelő elkotródott a képernyő mellől, és egyik lábáról a másikra állva várakozott. Álldogált szerencsétlenül, mert nem tudta, mit csináljon, és nem gondolt semmire. Aztán ebből a semmiből felrémlt a hab a sör tetején.

– Akkor most hazamenjek? – kérdezte bátortalanul.

– Maga nem megy sehová, maga őrizetben van! – főrmedt rá az ügyeletes tiszt, és intett, hogy vezessék el ezt a marhát.

A megfigyelő a plafont bámulta az üres irodában, ahová sebtében zárták, mert nem volt idő átszállítani a fogdába. Csőtörés nyomai ugyan nem voltak, de így is egymás sarkára hágva gördültek le a mennyezetről a sötét gondolatok.

Először is az, hogy a kurva életbe! A néma kiáltást többször is megismételte, amitől a nyakán kidagadtak az erek. Idővel azonban megnyugodott, és megpróbált logikusan gondolkozni.

– Hadbíróság elé azért talán nem állítanak, de hogy kirúgnak, az biztos – szögezte le, mint tényt.

Az jutott az eszébe, hogy jó, nem a csúcsok csúcsa ez a megfigyelői állás, de megélhetést ad, ami nem csekélység a mai világban. Rendes albérletben lakhat, jut szórakozásra is (itt ismét felrémlett a sörhab), most meg mehet valami nyomornegyedbe lakni és munkát koldulni.

Egyáltalán, miféle élet ez, füzte tovább, minek is egy ilyen szerencsétlen alaknak egyáltalán megszületni? Eszébe jutott a sívár gyerekkor, a barátok és szerelmek nélküli unalmas iskolai és munkásévek. A sűrű reggelek, amikor reménytelenül és álmosan indult az úrközpontba, ahol napi nyolc órában bámulta a képernyőn valamelyik műholdat, ami tévéadást közvetített, vagy mobiltelefonokat kötött össze, amiken olyan beszélgetések folytak, hogy bocss, hogy kések, de beragadtam a csúcsforgalomba, vagy, hogy szólj már azért a dologért a tudod, kinek, vagy, hogy én is téged.

– Tényleg, miféle élet ez? – kérdezte magától a földet bámulva.

– Talán az lenne a legjobb, ha most mindjárt kivégeznének, legalább nem kéne ezzel is nekem bajlódnom! – gondolta, amikor közeledő léptek zaja kongott fel az üres folyosón.

Amikor feltárult az ajtó, a megfigyelő elképedve ismerte fel az úrközpont parancsnokát.

– Indulás beöltözni, mert negyedóra múlva kilövés! – mondta a tábornok egyáltalán nem barátságosan, majd könyökénél fogva felemelte a székről, és kivezette a szobából.

A megfigyelő a dzsipben tudta meg, hogy nincs mese, azonnal indulni kell, mert az illetéktelen kezek bármelyik pillanatban lecsaphatnak a kémholdra, hogy az ünnepek miatt alig tudtak összekaparni egy pilótát és egy műholdbefogót, és neki azért kell velük mennie, mert ő tudja a pontos koordinátákat, arra dresszírozott füle ezer hangból is felismeri a műhold halk pityegését. A tábornok bátorítóan hátba veregette, aztán szakértő kezek percek alatt becsomagolták az úrruhába, a lift felrepítette a hajó tornyába, bepréselték a két másik űrhajós mellé, végül feldübörgött a hajtómű, és már száguldtak is az elkóborolt műhold után.

Amikor megszűnt a légellenállás okozta rázkódás, és az űrhajó belesuhant az űrbe, a megfigyelő megkísérelte rendezni a gondolatait. Próbálta valahogy megérteni, mi ez az egész. Hogy bár mindent megtett, soha nem sikerült az űrhajózás közelébe sem jutnia, most pedig éppen az ő hibájából itt ül ebben a befogóhajóban, ráadásul ez egy igazi küldetés. De nem tudta folytatni a gondolatsort, mert közeledtek ahhoz a ponthoz, ahol a műhold letért a pályájáról. Feszülten figyelt, és valahonnan az űr mélyéről, a háttérsugárzásból kivált a kémhold jelzőhangja. Megadta a pilótának a koordinátákat, és az űrhajó elindult a jel után.

– Biztos, hogy ez a helyes irány? – kérdezte gyanakodva a pilóta.

– Nem lehet más...

– De mi a fene az a nagy fehérség? – nézett a távolba. – Maga tudja?

– Nem, de onnan jön a jelzés.

A pilóta már tizenöt éve vezetett különböző űrhajókat, de ilyesmit még soha nem látott. Ki kellene kerülni, gondolta, de az a felhőszerű valami olyan sebesen közeledett, hogy már nem lehetett, és a hajó néhány másodperc múlva belesiklott a ködbe. Lassulni kezdett, majd olyan hang kíséretében, mint amikor a csónak a kavicsos partra szalad, megállt. A műhold ott villogott közvetlenül az orruk előtt. De nem lebegett, hanem a talajon pihent. Az egész olyan volt, mintha egy felhő tetején lennének, az égbolt kék volt és a fehér sivatag vibrált a napfényben.

– Na, kapjuk fel, és húzzunk innen! – mondta a pilóta a műholdbefogónak, miközben merev tekintettel fürkészte a távot.

– Nem tudok alányúlni, ázni kellene – válaszolta a másik, aki egy ideje már kínlódott vele, hogy a befogókarokkal összeszedje a műholdat.

– Ásni? De hát ez egy felhő! – emelte fel a hangját méltatlankodva a pilóta, de most sem nézett rá, továbbra is a messzeséget bámulta.

– Szilárd talajon landoltunk, kopognak rajta a csápok.

– Na jó, nézzük meg! – sóhajtotta a pilóta, és készülődni kezdett az űrhajó elhagyására.

Kinyitották az ajtót, körülményesen kikászálódtak az ülésből, és óvatosan lemásztak a lépcsőn. Próbálgatták a lábukat, tényleg szilárd talajon álltak. Tettek néhány lépést erre is meg arra is, aztán vizsgálgatni kezdték, hogyan lehetne a fedélzetre emelni a szputnyikot.

A megfigyelő bentről nézte, mit csinálnak, és úgy érezte, feltétlenül járnia kell egyet, különben megőrül. Nehézkesen felállt, és

elindult a másik kettő után, de mivel még sosem volt rajta úrruha, valamije beleakadt valamibe, amitől megsérült a légvezeték, és kiszökött a ruhájából a levegő. Már a talajon állt, amikor fuldokolni kezdett, ide-oda tántorgott, a ruháján lévő ismeretlen szerkeletűkhöz kapkodott, de a társai ebből semmit sem vettek észre, mert a műholddal foglalkoztak, közben a központtal is rádióztak. A megfigyelő kétségbeesésében leráncigálta a fejéről a sisakot, és hörögve tépte magába a friss levegőt.

Levegő itt!

Most már végképp nem értett semmit. Lihegett egy darabig, közben arra gondolt, hogy ezen a napon több furcsaság történt vele, mint az egész addigi életében. Ettől és a hirtelen rázuhanó nagyon tiszta levegőtől körülbelül olyan bután nézett maga elé, mintha a tizedik sör után lett volna. Eldobta az úrsisakot, és elindult a fehér felhőn az orra után.

Ment előre kábán, azon sem csodálkozott, hogy a fehérségből időnként előbukkan egy zöldellő fa vagy bokor, a távolban pedig mintha búzaföld sárgállott volna. Csak akkor döbbsent meg, amikor a ködből hirtelen kivált a szülőháza. Az volt és mégsem az, mert annak idején széthajigált vasdarabok heverték az udvaron, most meg pázsit borította a talajt, nem hullott a vakolat, mindenütt virágok pompáztak, muskátli piroslott az ablakpárkányon. Nyílt az ajtó, és az édesapja lépett ki rajta. Amikor megpillantotta, szélesen elmosolyodott.

– Megjött a gyerek! – kiáltott be a házba vidáman, mire szinte azonnal előbukkant a mamája.

Nem a megszokott rikító ruha volt rajta, amiben hajdan csavarogni járt, hanem egyszerű világoskék háziruha.

– Édes kisfiam! – kiáltotta boldogan, és a nyakába borult.

Miután a megfigyelő kibontakozott az ölelésből, a mama kissé eltolta magától, és kedvtelve nézegette a fiát, majd, mint aki majdnem elfelejtette, felkiáltott:

– Asztalhoz, mert elhül a leves!

Édesanyja mosolyogva, apja büszkén nézte az úrhajósruhában kissé kényelmetlenül ülő fiatalembert. A szülők nem ettek, csak némán bámulták a levest kanalazó gyermeküket.

– Hát mégis sikerült – szólalt meg nagy sokára a mama. – Igaz, apád mindig is mondogatta, meglássátok, úrhajós lesz a fiam. Így volt, apa? – nézett az urára.

Férje elhárító mozdulatot tett, hogy nem az ő érdeme, majd azt mondta:

– Aztán ha végeztél az ebéddel, átmegyünk a szomszédba, hadd lássanak igazi úrhajóst azok is!

De ebből semmi se lett, mert hirtelen nagy világosság öntötte el az ebédlőt, és belépett egy erős fényt árasztó alak, a megfigyelő angyalnak nézte.

– Jelentkezem! – pattant haptákba a megfigyelő apja.

– Máris? – kérdezte ijedten az anyja.

– Igen, asszonyom, máris – közölte az angyal ellentmondást nem tűrően, majd a megfigyelőhöz fordult. – Azonnal térjen vissza az úrhajóhoz! – mondta, és mutatta, hogy szedelőzködjék.

– Hát, ha menni kell, menni kell, tudom én azt, mi a regula! Annak idején a seregben mi is... – kezdte volna az apja, de a felesége ruhasuhogása, meg ahogy az asszony csomagolni kezdett egy selyempapírba, elhallgattatta.

– De ezt a kis süteményt csak elviheti? – nézett a mama az angyalra, mire az némi gondolkodás után bólintott.

A megfigyelő körülbelül ugyanígy mesélte el a történeteket, amikor a sikeres visszaérkezés után az arra illetékes bizottság kihallgatta. A pilóta és a műholdbefogó is az igazsághoz hűen adta elő, mi történt, csupán abban volt némi differencia, hogy milyen volt, amikor az idegen a megfigyelőt visszahozta. Egyikük hatalmasnak, a másik közép méretűnek, de mindkettő nagyon határozottnak írta le a furcsa alakot, aki ellentmondást nem tűrően mutatta, hogy beszállni az űrhajóba, és azonnal indulás haza. Abban is volt némi eltérés, hogy a pilóta úgy látta, az illető a karjánál fogva, a befogó meg úgy, hogy maga előtt lökdösve hozta a megfigyelőt az űrhajóhoz.

A bizottság egyelőre nem foglalt állást, viszont szigorú titoktartást kért mindhármuktól. A parancsnok a megfigyelőnek külön megköszönte a rendkívüli túlórában tanúsított helytállását, hozzátéve, hogy persze pihenje csak ki magát odahaza, de mielőbb térjen vissza a megfigyelőterembe, mert nagyon sok a munka.

– Nem lehetne, hogy most már inkább az űrhajón? – kérdezte rekedtre vékonyodott hangon a megfigyelő.

– Űrhajóssal folyót lehet rekeszteni, jó megfigyelő azonban kevés van! – válaszolta a tábornok, és barátságos hátba veregetéssel elbocsátotta.

A megfigyelő hazament, leült a konyhaasztalhoz, kibontotta az édesanyjától kapott csomagot, amiben a sütemény helyett homok

volt. Papírral együtt kidobta a szemetesbe, majd visszaült, és azt a jókora szöveget bámulta, amit nemrég vert bele a falba. Nehézkesen felállt, megvizsgálta, jól tart-e a kampó, majd a nadrágszíjával felakasztotta rá magát.

Amikor a szomszédok levágták, az úrhajós jelvény ott hevert a szoba közepén.

2048. április

A titokzatos égitest

Az ügy fontosságára való tekintettel az operatív törzs már másnap reggel összeült, hogy megtárgyalja a rendkívüli esetet. Minden résztvevő előtt ott volt a kihallgatási jegyzőkönyv, amely a két űrhajós és a megfigyelő vallomását tartalmazta. Többször is átolvasták, amitől homályos sejtelem támadt bennük, de hogy mi is lehet ez, abba belegondolni sem mertek. Beszélni róla még kevésbé, abban azonban egyetértettek, hogy több információra van szükségük.

Először a műhold tervezőjét hallgatták ki, aki a mérnökökkel és a szerelőkkel együtt még az éjjel átvizsgálta az elbitangolt szerkezetet.

– Találtak valami hibát vagy rendellenességet? – kérdezte a parancsnok.

– A műszerek tanúsága szerint minden kitűnően működött.

– Akkor hogyan történhetett, hogy a műhold letért a pályájáról?

– Miután minden egyéb lehetőséget kizártunk, arra a következtetésre jutottunk, hogy az ismeretlen objektum tömegvonzása térítette el.

Előbb néma csönd telepedett a tárgyalóteremre, majd hangzavar támadt, aminek a lényege az volt, hogy és mi miért nem tudtunk eddig erről az objektumról. Hívták persze azonnal

a csillagászokat, az asztrofizikusokat, az űrmegefigyelőket, akik szintén egész éjjel dolgoztak. Egybehangzóan állították, hogy egyszerűen azért, mert az az objektum eddig nem volt ott.

– De hát hogyan került oda?

– Ezt sajnos nem tudjuk – válaszolta a csillagászok vezetője.

– Valami ufó? – kérdezte valaki.

– Űrhajó nem lehet, annál jóval nagyobb, különben nem vonzotta volna magához a műholdat.

– Égitest?

– Amilyen nagy a tömegvonzása, azt kell mondanom, hogy az.

Jóval nagyobb, mint egy aszteroida.

– Mégis mekkora?

– Változó...

– Ezt meg hogy érti?

– Az a helyzet, hogy állandóan változik a kiterjedése és a formája...

Döbbenten néztek rá.

– Az meg hogy lehet?

– Mi sem értjük...

– Egyáltalán milyen távol van?

– Valahol a műholdövezetben, de ha ilyen közel lenne, már összeütközött volna a Földdel. Tehát itt van a szomszédban, még szabad szemmel is látható, ugyanakkor sokkal messzebb...

– Jóember, akkor végül most hol van? – próbált nyugalmat erőltetni magára a bizottság elnöke.

A csillagászok vezetője erre széttárta a karját. Arra a kérdésre pedig, hogy hogyan tudtak ilyen távolról rádiózni az űrhajósokkal, megint csak széttárta.

Zavarodott bizonytalanság telepedett a tárgyalóteremre, hosszú ideig senki sem tudott megszólalni.

Amikor nagy sokára megjött az operatív törzs hangja, a tagok a következő határozatra jutottak: folytatni kell a kutatást, mégpedig egy különleges expedícióval, amit haladéktalanul útnak kell indítani a különös objektum tanulmányozása céljából.

A Belbiztonsági Hivatal ifjú ügynöke, aki mindvégig rezzenéstelen tekintettel, szótlánul figyelt, az ülés végén közölte, hogy ami itt elhangzott, abból semmi nem szivároghat ki, majd titoktartási nyilatkozatot íratott alá az összes jelenlévővel.